SIMONA TACHE & MIHAI RADU

FEMEILE VIN DE PE VENUS, BĂRBAȚII DE LA BĂUT

Absolventă de Litere la Universitatea București, **Simona Tache** a intrat în presă ca senior editor la *Tabu*, apoi a spart embargoul din cazarma *Academiei Cațavencu* de pe vremuri, devenind prima femeie cu statut și drepturi de „cațaveancă". A ținut, timp de 5 ani, cronică TV în *Cotidianul* și a mai semnat texte în *Dilema*, *Playboy* și *Maxim*. Și-a făcut auzită vocea la matinalul de la *Radio Guerrilla*, iar actualmente ține rubrici în *Cațavencii* și *Unica*, scrie scenarii pentru televiziune și postează zilnic pe unul dintre cele mai cunoscute bloguri de la noi, *simonatache.ro*.

Absolvent de Filosofie la Universitatea Al.I. Cuza din Iași, **Mihai Radu** a lucrat mai întâi ca profesor, apoi a intrat în presă. După câțiva ani la *Aspirina Săracului* și *Plai cu Boi*, s-a alăturat redacției *Academiei Cațavencu*, devenită între timp *Cațavencii*. A publicat volumul de proză scurtă *Hobby și alte povestiri* și are în curs de publicare un roman. În momentul de față, semnează texte în *Cațavencii* și scrie scenarii pentru televiziune.

Femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut s-a născut în paginile săptămânalului de umor *Cațavencii*. La cererea insistentă a cititorilor, o parte dintre textele rubricii *Bătăi în dialog* sunt adunate acum în acest volum. Deși pare că e vorba de un „război între sexe", în realitate, autorii n-au dus niciodată un război, ci un dialog. Ei lansează, alternativ, câte o temă la care răspunde celălalt. Rând pe rând, toate stereotipurile care circulă despre viața de cuplu sunt puse într-o lumină umoristică, eliberatoare. În mod normal, paginile care urmează ar trebui să vă salveze de la divorț sau măcar să vă scutească de a mai da banii pe terapie de cuplu. Cu o singură condiție: să aveți umor.

SIMONA TACHE
&
MIHAI RADU

FEMEILE VIN DE PE VENUS, BĂRBAȚII DE LA BĂUT

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

DESIGN INTERIOR:
Faber Studio

COPERTĂ:
Gabi Dumitru

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

CORECTURĂ:
Cătălina Ioancea
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TACHE, SIMONA
Femeile vin de pe Venus, bărbații de la băut /
Simona Tache și Mihai Radu. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-903-9
I. Radu, Mihai

821.135.1-31

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-903-9

DOI

ÎNTR-O CARTE

Simona Tache (1,63 m) e cea mai talentată fată care a scris la Cațavencu. A supraviețuit într-un colectiv de brute, iar din tehnicile ei s-a inspirat Bear Grills. Simona a venit în grupul nostru cu arta proprie. N-a primit nimic, n-a imitat pe nimeni. A scos din ghiozdan frazele ei, poantele ei, ideile ei, și și-a văzut de treabă. A scris de toate, a strălucit în toate genurile, dar cel mai bine s-a remarcat în genul feminin. Simona a adăugat acel strop de fragilitate care lipsea într-o redacție veșnic nebărbierită, pusă doar pe tras de fiare la sala de umor.

Venea de la Humanitas, dar nu s-a sfiit. A fumat cu noi, a râs cu noi, a muncit mai mult decât fiecare și-a reușit ceea ce niciunul dintre noi n-a reușit: să se mărite cu Nic Sârbu. Acum e iubită de cititori, are blog, ochi negri și un breton șic. E femeia cu care orice bărbat visează să bârfească. Mulți și-ar da o mână să poată scrie ca ea, dar cine are nevoie de atâtea mâini?

Între ea și Mihai Radu (1,87) e o sticlă de bere diferență. Asta pe înălțime. La chefuri, diferența crește la o ladă. Adevărata vocație a lui Mihai e însă fumatul. A fumat toate speciile

scrisului scurt, așa cum face orice tânăr talentat, prea talentat ca să se apuce serios de ceva mai lung. Când a ajuns în redacție, era atât de bun, încât putea deja să moară, iar un asemenea har — se știe — nu se cuvine să-l irosești pe literatură.

Mihai ni s-a alăturat într-un moment în care redacția se golise de oameni și de inspirație, iar el a umplut-o cu energie, cu umor și cu ceea ce psihiatrii ar numi Cultul Universității Craiova. Matur și sclipitor, cu o situație materială de neinvidiat, Mihai a cunoscut-o pe Simona, în sens literar, la rubrica lor polemică din Cațavencii.

S-au plăcut atât de tare, încât, de mai bine de doi ani, se demontează unul pe altul, în fiecare săptămână, în ziar. Scriu împreună, ca doi dependenți, cea mai vie cronică a sexului și a blazării.

Azi, acest serial a fost adunat într-o carte. Le-am propus ca, dacă această carte va avea succes, să publicăm, săptămânal, fragmente din ea, în ziar.

Doru Bușcu

SIMONA:

N-AM ŞTIUT CE ROŞII SĂ IAU ŞI AM LUAT 100 DE KILE!

La începutul vieții în doi, bărbații fac cunoștință cu noțiunea de „listă de cumpărături". Într-o primă fază, desigur, o iau într-o băşcălie maximă, după care devin dependenți. Nu mai pleacă fără listă nici dacă au de cumpărat doar o pâine. Își trag pe ei costumul de Superman, Spiderman sau Batman, îți ordonă „Fă-mi listă!", după care tropăie, fornăie și își încălzesc nerăbdători mușchii, în așteptarea ei. E treaba nevestei lui Superman să scrie pe hârtiuțe „1 kg roșii, 500 g brânză, 1 legătură de pătrunjel, piper", treaba lui Superman e să ADUCĂ roșiile, brânza, pătrunjelul și piperul. Adevărata tragedie începe însă când supereroul se întoarce de la piață și îți predă victorios sacoșa, împreună cu explicația: „N-am știut ce fel de roșii să iau, așa că am luat un kil mari, un kil d-alea mici, cherry, un kil galbene și un kil d-alea țuguiate, cu moț!" Te înverzești și începi să studiezi conținutul sacoșei. Afli că, în loc de o legătură de pătrunjel, a luat trei. „Să fie!" Și că a luat și niște leuștean și mărar, deși nu erau pe listă. Și un elefant mic, că se vindeau elefanți proaspeți. De ce? „Păi, am zis că poate-ți trebuie și ai uitat să scrii!" Brânză a luat și din piață, și din supermarket, „să vedem care e mai bună", iar piper a luat... 14 kile. Asta chiar îți pune capac. „Ce Dumnezeu o să facem cu 14 kile de piper??", întrebi desfigurată de nervi. „E vina ta, că n-ai scris cantitatea!", replică Superman cu aceeași figură nevinovată care l-a făcut să supraviețuiască furiei tuturor femeilor din viața lui. „Până acum am avut piper în sticluță de-aia cu

râșniță. De ce nu ai luat tot una de-aia?????“ E momentul în care Superman se simte jignit: „Uite ce e, dacă nu-ți convine, data viitoare te duci tu!“

P.S. Nu trimiteți niciodată supereroul să cumpere lobodă sau ștevie, dacă n-are măcar un doctorat pe tema: „Loboda și ștevia — asemănări și deosebiri“.

MIHAI:

DE LA BATMAN LA UN OM OBIŞNUIT. OBIŞNUIT CU MULTE

Prima oară, Spider-Man s-a urcat pe pereți de nervi. Spider-Man nu merge cu lista la cumpărături nu pentru că n-ar avea habar care e ăla arborele de leuștean, ci pentru că vrea un act la mână. Acte, nu vorbe! Și de ce are nevoie el de acte?

Ți se întâmplă să pleci zglobiu într-o dimineață de primăvară, când soarele ți se joacă-n cearcăne după ce ai făcut pe Batman pe mese până la 4 dimineața, ca să cumperi borș. „De care borș?“ — ai întrebat din ușă. „Eh, de oricare!“ — ți-a spus ea, ți-a zâmbit și o umbră rece a trecut prin dreptul soarelui.

Te-ntorci după patru ore — te-ai întâlnit cu un vechi prieten din facultate (ai avut vreo două mii de colegi de grupă și vreo cinșpe mii de an) — cu o sticlă de borș. Dacă știți acele reclame cu detergentul Dero și detergentul Obișnuit... Ei bine, tu te-ntorci cu borș „Obișnuit“. Oricum, nu cunoști care sunt Stella Artois sau Pilsner Urquell ale borșului. Și, lucru foarte important, oricum îți spusese că nu contează de care iei. Ai intrat în magazin, ai smuls o sticlă de borș de pe raft, ai plătit

și ai ieșit: 0,6 secunde. Ai putea să jefuiești o casă de amanet fără să apari pe camere — între frame-uri.

Ai ajuns, în sfârșit, acasă. Ești încrezător. Îi arunci la picioare trupul neînsuflețit al sticlei de plastic cu lichid tulbure-gălbui înăuntru, pe care scrie Borș Obișnuit. Se uită la sticlă și obrazul îi capătă culoarea superbă a șnițelului proaspăt bătut cu ciocănelul. Nu aștepți rechizitoriul, ci spui: „Mi-ai zis să iau de oricare!"

Țintuit locului cu privirea ca o broască-n piuneze, primești răspunsul: „Da, ți-am zis, dar de-ăsta?"

Scuză-mă, am crezut că oricare borș e oricare borș.

MIHAI:

RUDE

O femeie filmată în timpul vizitelor de sărbători, în timpul parangheliilor cu rudele tale, o bate la cur pe Meryl Streep. Își dă aia, de rușine, toate Oscarurile înapoi.

O vezi fericită, tocmai ai plecat cu ea de la petrecere, de la masa de Crăciun, de la masa de Paște, trei verișori trimit bezele către „doamna", câțiva unchi se leagănă piliți în bătaia vântului făcându-vă cu mâna, toate femeile din bloc și de pe stradă au lacrimi în ochi. Ea însăși pare Eva Peron sfâșiată între iubire și sacrificiu, o Jacqueline Kennedy adorată, fericită și îndurerată în același timp. S-ar tăvăli Maia Morgenstern prin carbid.

Cum ați urcat în mașină, se transformă.

— În viața mea nu mai vin cu tine la chestii de-astea!

— Ce, nu ți-a plăcut? întrebi sincer, cu fața lui Rin Tin Tin, cel mai bun prieten al omului dintre cei mai buni prieteni ai omului.

— Groaznic, oribil, am crezut că înnebunesc! Să-l mai aud pe tataie cu poveștile lui de la Aiud și Gherla...

Apoi, tot drumul spre casă și în noaptea care urmează auzi prin ce a trecut: o nepoțică de un anișor și jumate i-a vomitat în poală, câinele familiei tale i s-a frecat de picior până i-a făcut apă la genunchi și i-a subțiat tibia, o mătușă fără dinți a pupat-o de-a albit-o, că, na!, e frumoasă, iar maică-ta a îndopat-o cu atâtea prăjituri de casă, încât trebuie să participe la Turul Franței de trei ori ca să mai dea ceva jos.

Unde erai tu în timpul ăsta? În bucătărie cu văru-tău, ascunși într-un nor pe care scria British American Tobacco, și încercând să demonstrați că trei pogoane de vie, dacă ai sifon rece, nu înseamnă totuși cine știe ce.

SIMONA:

ADEVĂR ȘI PROVOCARE DE INFARCT

Un bărbat filmat, în timpul vizitelor de sărbători, acasă la rudele nevestei, arată ca el însuși în orice altă zi a vieții sale. E de-o sinceritate de-a dreptul cuceritoare și de o candoare irezistibilă, pe care numai fetițele de 2 ani și toți bărbații, indiferent de vârstă, o mai manifestă. De exemplu, exact la sarmale, când mătușa Georgeta, doctor în literatură franceză, își ține tradiționalul speech despre Balzac, presărat cu citate în original, îl auzi:

— Upssss...

Toți mesenii se întorc curioși spre el, la fix ca să audă continuarea, rostită cu o ridicare ghidușă din umeri:

— Am tras un pârț...

Noroc că are și calități și că ăia micii sunt toți în limbă după el. După ce se tăvălește cu ei pe sub pat, prin pat, pe masă și pe sub masă, cel mai mic nepoțel va striga, îmbujorat de fericire, la mă-sa: „Mama, îți dau cioc!", în timp ce ăl mai mare îl va întreba pe ta-su ce-i ăla „găoz", iar cel mijlociu va mânca din farfuria câinelui, fiindcă așa l-a învățat „nenea".

După ce copiii sunt bătuți de părinți și duși cu forța la culcare, își repară în sfârșit greșelile, luându-l pe bunicul cu Alzheimer la o parte, ca să-i arate filme porno pe telefon.

Bărbații sunt sinceri și puri, nu joacă niciodată teatru. Ca să ajungă Humphrey Bogart să i-o spună lui Ingrid Bergman p-aia cu „We'll allways have Paris" s-au tras, în prealabil, sute de duble cu „Vezi, fată, că ți-a rămas niște leuștean între dinți".

La „Poștașul sună întotdeauna de două ori", de-abia l-au dat jos de pe masă și de pe Jessica Lange pe Jack Nicholson. Când i-au spus că „Nu, nu e pe bune, e doar o secvență de film!", a făcut ca trenul. Că el nu vrea să mintă poporul cu televizorul, că-i e frică să nu ajungă în iad și alte d-astea, care țin de curățenia sufletului uman de bărbat...

SIMONA:

ADAM ŞI ŞOSETA EVA

Într-o viață anterioară, fiecare bărbat a fost căsătorit cu șosetele lui. Cum a putut fi căsătorit cu toate? Păi, ori a fost posesor de harem, ori a funcționat după modelul Tăriceanu, care, după cum știți, tocmai ce-a divorțat a patra oară. Ce e sigur-sigur e că bărbatul și șosetele lui sunt legați cu o dragoste care transcende dincolo de timp, spațiu, limita cunoașterii experimentale și a realității perceptibile.

E singurul mod în care ne putem explica de ce nu are niciodată inimă să le pună la coșul de rufe murdare.

Îl vezi cum le scoate din picioare și începe să-și rotească ochii dezorientat, în căutarea unui loc în care să le așeze. Privirea i se împăienjenește, iar tricoul i se înroșește violent în stânga sternului. E semn că inima lui a început să sângereze de spaima despărțirii, iar ochii lui plâng.

Știe (ȘTIE!) că sunt murdărele. Știe și că locul lor e la coșul de rufe, dar, pur și simplu, nu poate s-o facă. Nu poate trăi fără ele. Nu poate respira fără ca măcar să le aibă sub ochi. I-au fost soții în altă viață, a făcut dragoste cu ele, au împărțit și bune și rele, au avut copii. Nu le poate abandona acum. Ce să facă singure, în coșul de rufe? Măcar dacă s-ar putea duce și el, acolo, să le țină de urât... Dar nu poate nici asta, pentru că nu încape. Singura soluție e să le păstreze aproape, așezate undeva la vedere. Să le poată zâmbi complice din când în când sau să le poată face cu ochiul... Sau — de ce nu? — să le atingă în trecere, cu piciorul, ca să le simtă chemarea senzuală.

Uneori, pur și simplu, bărbatul nu mai rezistă. Divorțează de actuala nevastă ca să rămână singur cu șosetele lui. De-abia atunci poate să le sărute de câte ori are chef și să adoarmă strângându-le tandru la piept.

MIHAI:

NOUA DEZORDINE MONDIALĂ

Dacă bărbații ar schimba femeile ca pe șosete, multe familii nu s-ar destrăma, multe cupluri ar trăi și acum fericite. Dar lucrul acesta nu se întâmplă. Bărbatul își ia șosetele de pe frigider și chiloții de pe lustră și se cară la alta.

Orgolios și gelos prin esență, bărbatul nu suportă gândul că nu el a creat lumea. Tot ce i-a rămas în domeniul creației, s-a gândit, este Dezordinea. Iar în această chestiune și-a dat seama încă din copilărie că are un cuvânt greu de spus.

Dacă vede o pungă, o sparge, apoi râde, hrănindu-și bestia interioară care nu-i dă pace. Dacă vede o foaie albă de hârtie, el trage o linie pe ea. Așa, fără niciun motiv, doar ca să nu mai fie albă și, lucru important, ca să nu o mai folosească altcineva. Apoi se laudă: Ia uite! Eu am făcut asta... Nici lui Da Vinci nu i s-a citit vreodată atâta mândrie pe față.

Vrea ca în camera lui (care, din păcate, coincide și cu camera ei, că n-au avut părinții sânge albastru ca să le dea castel) să fie dezordine, să miroasă a sendviș din 2002, iar în mijloc, pe covor, să se afle o pereche de blugi rupți în cur pe care să-i mai arunce de colo-colo cu șutul. Pungile de la Mac, mototolite, gravitează în jurul lui ca planetele în jurul Soarelui. E vorba, probabil, de o nostalgie a lumii dinaintea căderii în păcat. Să nu vă imaginați că în grădinile Raiului bărbatul nu scuipa coji de semințe în capul șarpelui sau nu-și lăsa frunza nespălată aruncată aiurea în potecă!

Primul lucru pe care-l face un bărbat adevărat când se încalță cu o pereche nouă de adidași este să calce într-o băltoacă sau să arunce o mână de pământ pe ei. Pe tot ce pune

mâna strică, în această categorie intrând, pe lângă prizele deja stricate, pe care le mai strică o dată, și femeile.

MIHAI:

E LOC DE MAI BINE UNDE SĂ PUI LUCRURILE

Dumnezeu, când a făcut pixul, a zis: „Iar pixul acesta trebuie să stea pe frigider!“ Și, ca să fie sigur că pixul acela va sta numai în locul acela de pe frigider și niciunde altundeva în lume, Dumnezeu a făcut-o și pe femeie. Nici Sandu cu Mitică, în vremurile lor bune, nu stabileau locurile echipelor cum fac femeile cu locurile obiectelor.

De mică, se uită ca totul să fie în regulă. La naștere, urlă mai tare decât restul pentru că nu suportă ca toate lucrurile din sala aia să fie așa, în dezordine, altfel decât le-a lăsat ea într-o viață anterioară, când era asistentă. Apoi, când mai cresc (cine a avut soră știe), stau toată ziua cu nasul în cutii, în debarale, prin sertare, căutând sau așezând chestii. Cum își ascund câinii oasele, așa se gândesc și ele: „Ia, să pun eu foarfeca asta aici, sub haine, că poate la un moment dat rămân fără foarfecă și vin și o dezgrop!“

Au și aroganțe de Demiurg. Întrebi și tu ca omul, pentru că stați de doar trei ani împreună și nu ai apucat să înveți toate dedesubturile casei, „Unde sunt chiloții?“. „La chiloți!“

Răspunsul ăsta e primul semn că n-ai nimerit bine, că universul, destul de permisiv până atunci, va fi patronat de legi din ce în ce mai drastice. Urmează: „Unde e cheia?“. Răspuns: „Unde ai lăsat-o“.

Aha, deci nu e de ajuns că trebuie să ții minte locurile unde îți spune ea că se țin lucrurile, ci trebuie să mai ții minte și pe unde le arunci tu câteodată.

Vorba aia cu „Locul femeii e la bucătărie“ au lansat-o bărbații ca să se răzbune. E distracție mare să vezi că femeia o ia în serios și exact acolo se pune pe ea când ajunge acasă. Și-atunci aroganțe: „Auzi, iubito, dacă la un moment dat, nu știi de unde să te iei, întreabă-mă pe mine“.

SIMONA:

DIN HAOS, DOAMNE, A APĂRUT ȘI LOCUIEȘTE-N HAOS

Știți tablouașele alea cu „băiețel care face pipi și fetiță care face pipi“, pe care și le pun unii oameni pe ușa de la baie? Ei bine, nu e vorba de o glumiță, ci de a evita ca bărbatul casei (precum și alți musafiri de același sex) să mai facă baie cu lumânările și rățuște în chiuveta de la bucătărie și pipilică în coșul de gunoi.

Bărbații nu se uită foarte des în oglindă, ca să nu se sperie. Ei nu reușesc să țină minte felul în care le sunt aranjate diversele părți ale corpului și riscă un infarct, atunci când observă

că mâinile le atârnă din umeri, iar capul le stă moț, deasupra tuturor. Parcă data trecută, când s-au văzut într-o vitrină, era altfel. Aveau fundul moț și capu-ntre picioare, cu ochii-n partea de jos. Iar altădată, tot după o noapte cu băieții, unde le stătea capul, le stăteau și picioarele și se târau ca șarpele după ce l-a călcat un camion.

Cea mai simplă metodă să ascunzi un lucru de un bărbat e să i-l dai chiar lui în grijă. De exemplu, vino spre dimineață acasă, beată, cu amantul atârnat de gât, și zi-i:

— Uite, ăsta e amantul meu, pune-l și tu bine...

O să-l arunce undeva, lângă șosete, iar a doua zi o umble după tine prin casă:

— Auzi, știi cumva unde ți-am pus amantul? Aș vrea să-l desfigurez în bătaie, dar nu-l găsesc.

Dumnezeu, când a făcut salariul, a zis așa: „Iar salariul acesta se duce acasă, la familie și la copii". Cu toate astea, bărbatul îl duce mereu, din greșeală, la cârciumă. Dacă veți vedea o tipă îmbrăcată sado-maso, că-i aruncă lui (care zburdă în patru labe în jurul ei, cu limba scoasă), portofelul cât colo, după care îi dă un pantof cu toc în cap și-un pulan la cur și-i strigă „Apporte!", nu vă gândiți la cine știe ce preludiu pervers. E doar o amărâtă de nevastă disperată, care încearcă să-și învețe bărbatul să aducă leafa acasă.

SIMONA:

NU EXISTĂ BĂRBAȚI BEȚI

— De ce te clatini? întreabă ea.

— Mă clatin? se miră el, clătinându-se.

— Da, te clatini și vorbești împleticit. De ce?

— De ce?

— Da. De ce?

— De foame.

— De foame????

— Da, am băut pe stomacul gol și de-aia. Dacă aș fi mâncat ceva înainte, nu mă îmbătam așa rău...

Cauza unei alcoolemii ridicate nu e niciodată una ușor de prevăzut. Poate fi foamea, o invazie de lăcuste, o epidemie de ciumă sau un banal accident:

— Cum veneam așa, spre casă, m-am împiedicat și am căzut într-un butoi mare cu bere. Am vrut să înot, dar m-am trezit că nu mai știam. Pur și simplu, nu mai știam să înot, îți dai seama? Am înghițit bere până m-am înecat. Am murit, iubito. Dumnezeu să mă odihnească, că am fost un om bun.

O lacrimă i-o ia la vale pe obraz.

— Păi, eu văd că ești viu.

— Sunt viu? se miră, trăgându-și mucii și ștergându-și repede lacrima cu mâneca.

— Da.

— Înseamnă că am avut moarte clinică și mi-am revenit, dar crede-mă pe cuvânt, am fost mort.

— ...

— Doamne, ce fericit sunt că sunt viu!

Se pipăie fericit și își pupă singur mâinile.

Data viitoare n-o să mai țină asta cu moartea clinică. Va trebui să-ți spună că are un extraterestru în el, ăsta fiind motivul pentru care merge pe șapte cărări și are bagajul lingvistic al unui copil de 3 luni. Oricum ar fi, un bărbat nu e niciodată beat pentru c-a băut.

MIHAI:

ÎNTREBĂRI DE LA RADIO BEȚIVAN

Să-l vezi ajungând acasă noaptea, jupuind cu fața calciul pereților de pe hol în încercarea de a nimeri sufrageria, și să-l întrebi dacă e beat așteptând răspunsul este o nouă dovadă că, trezite brusc din lumea mirifică a visului, femeile au nevoie de câteva ore ca să se adapteze.

Însă acesta este doar începutul unui interogatoriu sclipitor prin observații cu un om mut. De obicei, continuă astfel:

— Ai vomitat pe sandalele mele? zice ea, privind spre săndăluțele de la Gazit, care abia se mai ițesc de sub mușuroiul de șaorma.

O întrebare care și-ar merita, dacă te-ar ajuta puțin și mandibula, un răspuns mai complex:

— Nu, supradotata mea, așa ți-ai luat tu sandalele, cu decorațiuni de vită prăjită și maioneză! Nu mai ții minte că ai comandat sandale cu de toate?...

Ai ajuns, în sfârșit, în sufragerie. Ea e în urma ta, comentându-ți evoluția de parcă beția ta ar fi transmisă la radio:

— Uitați-l, cum nu se poate ține pe picioare! A lovit cu ochiul tocul ușii! Acum adună scamele de pe covor cu limba...

Ajungi în pat, moment în care niște vecini de rahat încep să-ți rotească încăperea. Ea nu se lasă, ține mai departe legătura cu ascultătorii ei de la Radio Bețivan:

— Ți-e rău?

După câteva minute reușești s-o localizezi în cameră. Ai vrea să-i spui că nu ți-e rău, că așa te învinețești tu la față când ești fericit, că de-atâta bucurie că o vezi ți-a amorțit gura și simți creierii în cuva unei mașini de spălat căreia tocmai îi dă rotațiile la maximum.

Adormi cu gândul la ce l-o fi întrebând Marie Curie pe soțul său, Pierre, când acesta exagera cu paharele Berzelius.

MIHAI:

NEVASTA SUNĂ ÎNTOTDEAUNA DE 2 MILIOANE DE ORI

Sunt sigur că în momentul în care Obama e cu consiliul de război și se pregătește să dea ordin de atac asupra unei zone petrolifere de pe Glob, sună nevastă-sa care-l întreabă cât poate ea de tare: „Mai stai mult?“ Ăsta dă repede telefonul mai încet, vicele cu secretarul de stat pe probleme de război își fac semne pe sub masă.

Poți să fii procurorul italian care are pe mână dosarul mafiei. Tocmai urmează să arestezi un lot de capi sicilieni, când se aude telefonul — l-ai pus pe vibrații, ca să nu sperii